

ikke kan blive ordentlig betjent af Postvæsenet, at Postbudene skal overanstreges, og at de forhindres i at faa det Avancement, som synes at maatte tilkomme dem. Jeg vil bede den højtærede Minister for offentlige Arbejder om at undersøge de Forhold, jeg her har omtalt, og hvis den højtærede Minister finder, at jeg har talt sandt, vil jeg bede ham om at slaa ned med haard Haand og bede ham om ved anden Behandling at stille Ændringsforslag, der giver os den Styrke, som jeg her har krævet, og som er det mindste, vi kan nøjes med.

Jeg vil dernæst gerne omtale et Par Sager, som vedrører den højtærede Justitsminister. I Sommer udbrod der en Brand i Sandet Mose ved Stakroge, og 69 Tørvearbejdere fra en anden Mose blev udkommanderet paa Brandvagt. De var alle fra Aarhus og var draget derhen langvejs bort fra deres Hjem for at faa det vel-lønnede Arbejde. De blev i alt udkommanderet i 513 Timer. Ved deres Akkord tjente de ca. 2 Kr. pr. Time, og de mistede saaledes en Indtægt af godt og vel 1000 Kr. De er ganske klare over, at de havde Forpligtelse til at overtage denne Brandvagt, og jeg er ogsaa ganske klar over, at efter Brandpolitiloven for Landet er enhver pligtig at overtage Brandvagt eller andet Brandarbejde, men jeg tror, at man ved Udarbejdelsen af denne Lov kun har tænkt paa Ægnens Folk; man har sikkert ikke tænkt sig, at saadanne Tilfælde som det, jeg her har omtalt, skulde opstaa: at Folk, som arbejder paa et Sted langt fra deres Hjem, skulde kunne udkommanderes til Brandtjeneste. Men, som sagt, baade de vedkommende Folk og jeg er ganske klare over, at de ingen Ret har til at faa deres Tab erstattet — udover en moralsk Ret, men jeg er sikkert ikke den eneste, som vilde finde det i højeste Grad rimeligt, om disse Folk fik Erstatning.

De stedlige Autoriteter, blandt andet Herredsfoged Siersted i Herning, meddelte imidlertid, at de ikke kunde gøre noget Erstatningskrav gældende, og da Forsikringsselskaberne og Arbejdsgiverne ikke vilde give Erstatning, gik jeg til den højtærede Justitsminister, satte ham ind i Sagen og spurgte, om der ikke var Mulighed for, at Ministeriet kunde give en Erstatning, der nogenlunde svarede til det Arbejdstab, Folkene havde haft. Og den højtærede Minister stillede sig overordentlig velvilligt overfor Spørgsmaalet. Han sagde blot, at man aldrig før havde haft et saadant Tilfælde, og at han nu maatte undersøge, hvorledes det forholdt sig; Arbejderne

maatte derfor indgive et Andragende, gennem den stedlige Politimyndighed, og Andragendet skulde saa blive taget op til velvillig Overvejelse.

Efter min Anmodning indsendte Arbejderne saa et Andragende gennem Herredsfoged Siersted til Justitsministeren, hvori de androg om Erstatning for deres Arbejdstab. Andragendet blev indsendt den 19. Juli 1918. Da der var gaaet en halvanden Maanedes Tid, fik jeg Brev fra de vedkommende Arbejdere, der spurgte mig, om jeg ikke vilde forhøre i Justitsministeriet om, hvorledes det gik med denne Sag, for de havde endnu ikke hørt noget til den. Jeg gik saa til Justitsministeriet og fik den Besked, at man ikke kendte den Sag; der var ikke kommet et saadant Andragende ind til Justitsministeriet. Efter min Anmodning skrev da Arbejderne et Brev til Herredsfoged Siersted i Herning, hvori de anmodede ham om snarest at fremme Andragendet og meddelte ham, at jeg havde faaet fat i Sagen og havde lyst efter Andragendet i Ministeriet. Saa fik Herredsfogeden overordentlig travlt; samme Dag afsendte han en Skrivelse til Arbejderne, hvori han meddelte dem, at han samme Dag havde indsendt Andragendet med Erklæring og Rapport.

Det, der er sket, er altsaa det, at Herredsfoged Siersted i Herning har tilladt sig at beholde et Andragende til Justitsministeriet i 2 Maaneder; han har haft 2 Maaneder til at udfærdige en Erklæring og Rapport, skønt hele Sagen var ham fuldkommen bekendt i Forvejen. Det forekommer mig, at det er ganske uforsvarligt, der er handlet her af Herredsfoged Siersted. Tjenestemændene her i Landet, enten de er højtstillede eller ej, burde vide, at de er Folkets Tjenere. Det er sagt mangfoldige Gange, men det lader ikke til, at det har hjulpet paa dem alle sammen; jeg skal om lidt nævne en Sag, som er langt mere grell end denne. Men først vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister, at han søger at skaffe disse Folk den Erstatning, de efter min Mening har rimeligt Krav paa. Det er mange Penge for disse fattige Folk at miste. De gaar nu alle arbejdsløse i Aarhus, og det er alle sammen hæderlige, ordentlige og gode Folk; det kan man se alene deraf, at de frivilligt drager langt bort fra deres Hjem for at faa Arbejde. Kan der ikke paa anden Maade findes Hjemmel til at skaffe disse Folk Erstatning, kan det sikkert ske ved en Bevilling paa Finansloven. Jeg tror ikke, at nogen her i Salen vil modsætte sig, at det sker.

Jeg har til sidst en ganske lille Sag at